

*Lord
& Lady
v útajení*

Shana
GALEN

*Lord
& Lady
v útajení*

Shana
GALEN

2014

Copyright © 2011 by Shana Galen
Translation © 2013 by Eva Fuková
Cover and internal design © 2011 by Sourcebooks, Inc.
Cover illustration by Alan Ayers
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu LORD AND LADY SPY,
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2011,
přeložila Eva Fuková
Sazba: Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v únoru 2014

ISBN 978-80-87910-10-8

Matkám, a obzvláště těm, které poznaly,

jak bolí ztráta

1

Kdesi v Evropě, červenec 1815

S pionka s krycím jménem Svatoušek, jež se už čtyři hodiny krčila ve skříni, potlačila zívnutí.

Aniž pootevřela dveře, bylo jí jasné, že milostné hrátky v posteli na druhé straně pokoje co nevidět neskončí. Kurtizána pobízela svého „hřebce“ k rychlejšímu tempu a její požadavky byly přerušovány hlasitým mužským řehtáním.

S povzdechem si poposedla. Asi před třemi hodinami konečně přestala být v rozpacích a nyní přemýšlela, jak dlouho se jejich radovánky protáhnou.

Kde je Lucien Ducos? Jestli se dnes večer Bonapartův poradce neukáže, bude mít co vysvětlovat. Přestože jí nařídili, aby Ducose sledovala do Francie, rozhodla se zůstat tady.

Něco jí říkalo, že poradce před odjezdem naposledy navštíví svoji milenku. Byla to intuice, které vždy naslouchala.

A tentokrát ji zavedla přímo sem. Hlavně ať Ducos co nejdříve dorazí – dřív, než se ti dva rozhodnou hrát na schovávanou a zjistí, že se ve skříni nenachází pouze oblečení.

Ržání koně bylo čím dál hlasitější a agentka si zakryla uši. Jak dlouho to ještě potrvá? Odejde odsud, jakmile bude kůň... ustájen.

Povzdechla si. Ach, co si to namlouvá? Samozřejmě že zde zůstane, jak bude potřeba, aby zatkla Ducose.

Přesně to je náplní její mise.

Selhání nepřipadá v úvahu.

Vtom hřebec zběsile zaržál. Agentka zabořila tvář do dlaní a snažila se vzpomenout, proč vlastně tohle všechno snáší.

Po své porážce u Waterloo Bonaparte uprchl a Anglie ani Evropa pro něho nebyly bezpečné. Podle všech zdrojů by právě Ducos měl vědět, kde se Bonaparte skrývá.

Jejím úkolem je najít Ducose a přimět ho, aby mluvil.

Svoji povinnost splní. Vystopovala ho až sem, zjistila jméno jeho milenky a nastražila dokonalou past. Kde tedy ten Francouz je?

Vtom se ozvalo hlasité zabouchání na vchodové dveře. Dům byl malý a několik schodů do prvního poschodí končilo nedaleko ložnice. V nastalém tichu slyšela, jak se vstupní halou rozléhají kroky hospodyně.

„Co děláš?“ zeptal se muž jedním ze sedmi jazyků, které špionka dobře ovládala. „Teď nemůžeš přestat.“

„Počkej okamžik,“ řekla žena napjatým hlasem.

Agentku svědil nos. Opatrně si poposedla dopředu. Zaslechla mužský hlas, potom zápornou odpověď hospodyně a námitku návštěvníka. Ten zřejmě i navzdory zákazu vstoupil dovnitř.

Kurtizána mezitím slezla z postele. Pak opět promluvil nevíтанý host.

Francouzsky.

Špionka Svatoušek se usmála – poprvé po dlouhé době. Je to Ducos. Vzápětí už stoupal po schodech. Jednou rukou vytáhla z pláště pistoli a v druhé sevřela dýku.

Kroky se blížily. „Musíš se schovat. Jestli mě s tebou přistihne...“ zašeptala zoufale žena a odmlčela se.

„Cha! Myslíš, že se bojím nějakého francouzského úředníka? Jeho čas vypršel.“

Francouzský úředníček? Ducos měří přes metr osmdesát a je známý svými výbuchy zuřivosti.

„Prosím, ukryj se,“ zaprosila znovu kurtizána.

Kdyby měl hřebec špetku rozumu, poslechl by ji.

„Zalez do skříně. Já se ho hned zbavím.“

Agentce Svatouškovi se rozšířily oči. *Ne! Do skříně ne! Zatračeně!*

Přitáhla k sobě župan a schovala se za něj. Dva lidé se sem rozhodně nevejdou. Vtom se skříně otřásla, jak do ní muž vrazil.

Ducos už byl na odpočívadle. Vzápětí zaklepal na dveře.
„*Ma chérie?* Jsi tam?“

„Kdo je to?“ zeptala se kurtizána nevinně. A potom sykla:
„Nemáme čas. Vlez pod postel.“

Špionka úlevně vydechla a zavřela oči.

„*Ma petite chou?* Pusť mě dál, *chérie.*“

„Už jdu.“ Pak zašustily šaty a záhy nato se otevřely dveře.

Agentka se podívala klíčovou dírkou. Do pokoje vstoupil Lucien Ducos v černém zimníku a pod paží nesl *chapeau bras*. Objal kurtizánu a políbil ji.

Špionka zadržela dech. Teď nastal čas jednat – vyřítit se ze skříně s pistolí v jedné ruce a dýkou ve druhé. Během okamžiku zneškodní Ducose, spoutá kurtizánu a jejího milence a zahájí výslech.

Srdce jí bušilo. Opatrně dvěma prsty zatlačila na dveře.

Ani o kousek se nepohnuly.

Znovu do nich zatlačila dlaní.

Marně.

Zatraceně! Když ten směšný hřebec vrazil do skříně, patrně se mu přitom podařilo otočit klíč. Je tady zamčená – a Ducos je v pokoji.

To nemůže být pravda! Netísnila se tady čtyři hodiny jenom proto, aby jí plán překazil nějaký chatrný zámek. Zvážila několik možností, jak se odsud dostat, ale všechny postupně zavrhla. Náhle jí hlavou blesklo ideální řešení. Zvedla se, pevně sevřela pistolí a...

Než mohla stisknout spoušť, ticho přerušilo praskající sklo a následovala ohlušující rána. Špionka ztuhla, zatímco v místnosti vypukla vřava.

Kurtizána vykřikla a Ducos zaklel. Potom uslyšela výstřel. Olovená kulka prolétla dveřmi skříně a zaryla se do dřeva těsně nad její hlavou.

Sklonila hlavu a zaklela. Díky výcviku, který podstoupila, dokázala ovládnout paniku a nutkání utéct. *Zachovejte klid. Vyhodnoťte situaci.*

V uších jí zvonilo. Zatřásla hlavou a soustředěně poslouchala. Kdosi tlumeným hlasem Ducosovi nařídil, ať dá ruce za záda,

ale Francouz něco namítl. Vzápětí se ozvalo žuchnutí. Podle zvuku poznala, že s někým zápasí.

Klekla si a podívala se otvorem po kulce. Muž v šedém plášti a klobouku, který mu zakrýval obličej, srazil Ducose na postel. Ten se pokoušel zvednout. Kurtizána stála stranou a chvějícími se prsty si tiskla župan k tělu. Neznámému muži se podařilo chytit Ducose za obě paže. Pak z kapsy vytáhl pouta a nasadil mu je.

Špionka zalapala po dechu. Dotyčný měl u sebe pouta z jediného důvodu – i on šel po Ducosovi. Opět se pokusila otevřít dveře. *Zpropadeně!*

Muž stáhl Ducose z postele a postrkoval ho ke dveřím. Neviděla mu do tváře, ale neuniklo jí, že při odchodu pokývl na ženu.

Agentka Svatoušek se rozhněvala. Ten vetřelec jí Francouze neodvede. Opřela se o zadní část skříně a vši silou kopla do dveří.

Jednou.

Dvakrát.

Dřevo zapraskalo a napotřetí se jí dveře skříně podařily vyломit. Vstala a rozběhla se ke dveřím. Kurtizána, která pomáhala milenci vylézt zpod postele, vyděšeně vzhlédla. „Kdo sakra jste?“

„Služebná. Uklízela jsem skříně,“ odpověděla. Vmžiku se ocitla na chodbě a zavřela za sebou. Muž v šedém plášti byl pryč, ale neměl velký náskok.

S pistolí v ruce se řítila dolů po schodišti. Jakmile ji spatřila hospodyně, vyjekla a přitiskla si dlaň na hrdlo. Agentka se jí vyhnula, otevřela dveře, zastavila se na verandě a upřeně hleděla na prázdnou ulici před sebou.

Podívala se napravo, nalevo a znovu vpravo. Ne!

Zoufale se rozběhla k nízké brance a přeskočila ji. Lehkým poklusem se vydala jedním směrem a pohledem prozkoumávala okolí domů. Ačkoliv měla zrak jako ostříž i v noci, nikoho neviděla. Zpomalila a více se soustředila.

Nikdo.

„Čert aby to vzal!“

„Taková silná slova,“ řekl anglicky mužský hlas za jejími zády.

Špionka se otočila. Když poznala tvář, ruka, v níž svírala pistoli, jí klesla. „Agent Modrý. Mělo mě to napadnout. Co zatr...“ Odkáslala si. „Co se děje?“

Špion, jenž dostal krycí jméno podle svých úžasných blan-kytně modrých očí, se zamračil. „Třebaže rád postávám na rohu ulice a hovořím o utajených akcích, vhodnější by byl můj kočár,“ řekl a ukázal na dopravní prostředek čekající opodál. Potom jí rukou naznačil, aby ho následovala.

Posadila se a zavřela oči. V hlavě jí vířily myšlenky a otázky. Jak mohla ztratit muže v šedém plášti? Měla místo doleva jít na druhou stranu? Ne, instinkt jí poradil správně, ale...

Otevřela oči a hleděla na Modrého. Nos ji svědíl... což bylo znamení, že něco není v pořádku.

Z agentova výrazu odpovědi nevyčetla. Člověk snadno zapomněl na jeho obličej, který – až na úchvatné modré oči – vypadal tuctově. Přesto to pro něho byla výhoda, protože lidé si pamatovali hlavně jeho oči.

Rozkaz vydaný velením tajné služby Barbican, aby Bonapartova poradce zatkla, jí předal sám Modrý. Kdo jiný by věděl, že je tady? A kdo jiný kromě agenta z tajné služby by dokázal v nastalém zmatku jednat pohotově a zachovat naprostý klid?

„Muž v šedém plášti byl jedním z nás,“ konstatovala, když si konečně dala události večera dohromady.

Byl to pravděpodobný odhad. Ve skříní jí zvonilo v uších tak hlasitě, že nerozpoznala hlas ani přízvuk toho člověka, natož aby určila jeho totožnost.

Modrý souhlasně přikývl.

„Ničeho jiného... jste si nevšimla?“ zeptal se.

Přimhouřila oči. Na muži v šedém plášti jí ještě něco připadalo povědomé. Možná jeho chůze. Nebo postoj.

Zavrtěla hlavou. Jelikož se dívala otvorem po kulce, viděla ho jenom částečně.

„Ducos byl můj úkol,“ podotkla. „Jestliže mě z této mise odvolali, proč mi to neoznámili?“

Modrý na ni pochybovačně pohlédl. „Neuposlechla jste příkazu a neodjela jste do Francie.“

„Věděla jsem, že Ducos zůstane tady.“

„Tím jste si nemohla být jistá. Váš instinkt je opravdu výjimečný, avšak pro nesplnění rozkazu neexistuje žádná omluva.“

„Nařídili mi zatknout Ducose.“

„Měla jste se držet plánu – což znamenalo odjet do Francie.“

„Plány,“ prohodila posměšně. „Dobrý agent přemýšlí za pochodu.“

„Dobrý agent dělá to, co mu nařídí.“

Agentka protočila oči. „Kdo byl muž v šedém plášti?“ vrátila se k původnímu tématu. „Ducos byl můj a chci...“

Modrý zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží,“ přerušil ji.

„Nezáleží? Vždyť jsem ho sledovala několik týdnů,“ ohradila se.

„A konečně ho máme. Ironií je, že teď je nám k ničemu.“

„To není pravda!“ namítla. „Ducos je možná klíč k nalezení Bonaparta. Je...“ Zmlkla a upřeně na něho hleděla. Náhle jí to došlo. „Máte Bonaparta.“

„Ano. Vzdal se před dvěma dny. Teď je na lodi a vezou ho do vyhnanství.“

Špionka zamrkala. Byla to skvělá zpráva. Přesto...

Modrý ji pozoroval. Ve tváři měl výraz, který nikdy předtím neviděla. „Poslali mě, abych vám vyřídil, že král si cení vašich služeb, ale už je nepotřebuje.“

„Co tím myslíte?“

Modrý se na ni soucitně podíval: „Vy víte, co tím myslím. Většina agentů je na tom stejně. Je po všem – válka skončila.“

„Ale existují přece jiné konflikty, jiné mise. Mohla bych...“

Modrý zavrtěl hlavou. Agentka potlačila zlobu. Nemá smysl si vybíjet svůj hněv na Modrém. On je jen posel.

Už ji nepotřebovali.

Povzdechla si. „Takhle to tedy je. Díky a sbohem,“ suše konstatovala. Při představě, jaký bude její život bez misí, se jí sevřel žaludek. Jako agentka pracovala posledních několik let. Co jí teď zůstane?

Nic než prázdné sny, prázdný dům a kolébka. Propustili ji a musí se vrátit do svého prázdného života, kde jí každý den budou připomínány její neúspěchy domácí hospodyňky.

„Chápu, že jste v šoku,“ řekl Modrý. „Ale berte to z lepší stránky. Můžete jet domů ke svým – za kým pojedete?“

Za normálních okolností by jí tak osobní otázku nepoložil a ona by neodpověděla, ale teď ztratila zaměstnání. Neviděla důvod, proč by to měla i nadále tajit. „Mám manžela.“

„Vraťte se tedy za ním. Zcela jistě mu velice chybíte.“

Agentka nadzvedla obočí. „Zcela jistě.“

Její muž si nejspíš ani nevšiml, že odcestovala. Jejich svatbou se pouze spojily dvě šlechtické rodiny. Jejich manželství byla katastrofa od začátku. O pět let později byl pro ni Adrian cizí člověk. Stejně jako ona pro něho. Záměrně si od něho udržovala odstup a nesnažila se.

Byla tak v bezpečí.

A osamělá.

Potlačila sebelítost. Pocit osamělosti nepovažovala za podstatný, protože zmizel pokaždé, když se vydala plnit další úkol. Ministerstvo zahraničí jí určitě najde další práci.

Letmo pohlédla na Modrého. Tentokrát z jeho obličej vyčetla soucit.

Potom se podívala z okénka na osvětlenou ulici cizího města, kde pomalu utíchal večerní shon. Její zářná kariéra u ministerstva zahraničí skončila.